

faae disse Rindier optagne i Finantsloven; thi jeg maa paastaae, at de der ikke have Noget at bestille. Det er, som den høitærede Premierminister bemærkede, jo ikke muligt for en fornustig Mand og altsaa endnu langt mindre muligt for det hele høitærede Ministerium at paastaae, at vi høre til det tydske Forbund; men deraf følger jo ogsaa, at vi slet ikke have dermed at bestille, og naar der fra det tydske Forbunds Side gjøres retligt Krav paa, at der skal udrustes et Contingent, saa kommer det altsaa ikke os ved, men de Dele af Monarchiet, som høre til det tydske Forbund. Dersom dette altsaa er et meget særligt Anliggende for Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg, saa maa det ogsaa nødvendigvis alene vedkomme disse to Hertugdømmer. Naar der er Tale om, at de Beføstninger, som ere nødvendige, maae tages af Beholdningen, saa er det jo ganske rigtigt; de kunne jo tages af Lauenborgs Overskud; men heraf vil da Følget rigtig nok blive, at naar vi have beregnet, at vi i den Henseende skulle faae en Indtægt af 305,000 Rbd., saa faae vi formodentlig en Underbalance, ligesom vi have faaet fra Island. Fra dette Overskud skulle imidlertid disse Udgifter tages og Resten fra Holsteen; men saa vore Kasser kan der aabenbart Intet tages til dette Dæmied; thi vi have Intet med de Forhold at gjøre. Vi have alleiæde havt Opoffrelser nok for Holsteen; naar vi regne Alt det sammen, vi have opoffret, saa er det virkelig utaaeligt for danske Folk at tænke paa, at nu kommer man og byder os, at vi foruden den Krigsskat, som vi have havt paa 5 Millioner, og hvoraf vi skulle svare de $\frac{2}{3}$, skulle gaae ind paa at bevilge de 60 pCt. af disse Udgifter, som vi dog, jeg gjentager det atter, virkelig ikke have med at gjøre. Jeg veed virkelig ikke, hvad man vilde byde det danske Folk, dersom man kunde byde os dette.

Finantsministeren: Jeg skal blot tillade mig at meddele en factiff Dplysning. Naar den sidste ærede Taler formeente, at de her under Dmtale værende Udgifter kunne afholdes af Hertugdømmernes Holsteens og Lauenborgs særlige Overskud, da skal jeg oplyse, at

et saadant særligt Overskud ikke existerer; og det er altsaa nødvendigt at afholde Udgifterne af den fælles Kassebeholdning. Betydningen af Rigsdagens Botum vil altsaa være, at den tilføder, at Udgifterne afholdes paa denne Maade.

Linberg: Jeg maa dog tillade mig at spørge den høitærede Finantsminister, om det vilde gaae saaledes til, dersom vi med Hensyn til Kongerigets særegne Udgifter kom i Underbalance, at man saa kunde sige, at vi vare berettigede til at kunne forlange at ståe, hvad vi manglede af den hølsteenske Kasse. Det har aldrig kunnet falde os ind, og jeg troer ogsaa, at vi vilde blive vist hjem, hvis vi kom med en saadan Paastand. Dersom Hertugdømmerne ikke kunne udrede, hvad de have at udrede, saa faae de virkelig at see at faae det Manglende ind ved at paalægge en ny Stat. De kunne jo paalægge en Krigsskat. Hvad have vi ikke maattet gjøre? Vi have to Gange maattet paalægge os selv en Krigsskat, og det var store Summer. Ville de ikke paatage dem en Krigsskat, saa lad dem erlægge en anden Stat, for at de kunne faae deres Arme udrustet, saaledes at den kan marschere efter den tydske Tromme; men det have vi aldeles ikke Noget at bestille med.

Finantsministeren: Ja, jeg skal ikke gaae ind paa en Discussion, som den ærede Rigsdagsmands Øtringer lettelig kunde fremkalde; men skal blot bemærke, at naar det udtrykkelig siges i Forslaget, at det skal forbeholdes en senere Afgjørelse, hvorvidt disse Udgifter blive at betragte som fælles for Monarchiet, eller som særlig paahvilende Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg, saa er det Inten, der kan siges, at det er afgjort, at de særlig skulle paahvile Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg. Det er da ikke at betragte som noget Givet, at Udgiften alene skulde tages af disse Hertugdømmers Kasse. Hvis man gik ud fra den Forudsætning som den ærede Rigsdagsmand, saa maatte man jo ganske vist komme til det Resultat, hvortil han kommer; men naar man ikke gjør det, saa kan man heller ikke komme til et saadant Resultat.